

“I Am He”

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

„Eu sunt”

Președintele Jeffrey R. Holland
președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

October 2024 general conference

Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus's mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble, making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Caritatea lui Hristos – evidentă în loialitatea totală față de voia divină – a fost neclintită și continuă să fie neclintită.

Este ziua de sabbat și ne-am adunat să vorbim despre Hristos și despre El răstignit. Eu știu că Mântuitorul meu trăiește.

Gândiți-vă la această imagine din ultima zi din viața muritoare a lui Isus. O mulțime se adunase, inclusiv soldați romani, înarmați cu cio-mege și săbii. Conduși de trimiși ai preoților cei mai de seamă, care aveau torțe în mâini, această mulțime, care își lua misiunea în serios, nuplecuse la drum să cucerească o cetate. În acea seară, ei căutau un singur om, un om despre care se știa că nu este înarmat, nu primise instruire militară și nu participase la o luptă fizică niciodată în viața Sa.

Când soldații s-au apropiat, Isus, încercând să-și protejeze ucenicii, a mers spre ei și a spus: „Pe cine căutați?”. Ei au răspuns: „Pe Isus din Nazaret”. Isus a spus: „Eu sunt... Când le-a zis „Eu sunt”, ei s-au dat înapoi și au căzut jos la pământ”.

Pentru mine, aceasta este una dintre cele mai impresionante fraze din întreaga scriptură. Printre altele, aceasta îmi spune clar că simplul fapt de a te afla în prezența Fiului lui Dumnezeu – marea Iehova din Vechiul Testament și Păstorul cel Bun din Noul Testament, care nu poartă nicio armă de niciun fel – că simplul fapt de a auzi glasul acestui Adăpost împotriva furtunii, acestui Domn al păcii este suficient pentru a-i face pe cei care I se opun să dea înapoi, împiedicându-se și căzând unul peste altul, și să determine întregul grup să-și dorească să fi fost trimis la munca în bucătărie în seara aceea.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,” the scripture says, asking, “Who is this?” I can only imagine that “Who is this?” is the question those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to what He actually said. And what He actually said was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

Cu doar câteva zile în urmă, când intrase triumfător în cetate, „toată cetatea s-a pus în mișcare”, cum spune scriptura, întrebând: „Cine este acesta?”. Îmi pot doar imagina că „Cine este acesta?” este întrebarea pe care acei soldați confuzi și-o adresau acum!

Este posibil ca răspunsul la acea întrebare să nu fi fost în felul în care arăta, pentru că Isaia profetise cu aproximativ șapte secole în urmă că „n-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă”. Cu siguranță nu a fost în îmbrăcămintea Sa fină și nici în însemnata Sa bogăție personală, pe care nici nu le avea. Nu putea să fie în pregătirea de specialitate în sinagogile locale, pentru că nu avem nicio dovadă că a învățat vreodată de la vreuna dintre ele, deși, chiar din tinerețea Sa, El i-a putut face de rușine pe cărturarii și învățătorii bine pregătiți, uimindu-i cu doctrina Sa „ca unul care avea putere”.

De la acea propovăduire în templu până la intrarea triumfală în Ierusalim și la arestarea Sa nedreaptă, Isus a avut parte, în mod obișnuit, de situații grele, adesea diabolice, în care a fost întotdeauna triumfător – victorii pentru care noi nu avem nicio explicație, cu excepția ADN-ului Său divin.

Totuși, de-a lungul istoriei, mulți au simplificat, chiar trivializat imaginea noastră despre El și mărturia Sa despre cine era El. Ei au redus neprihănirea Sa la simplă prudență, dreptatea Sa la simplă furie, mila Sa la simplă permisivitate. Trebuie să ne ferim de variantele simpliste ale Lui, care, convenabil, ignoră învățăturile pe care noi le considerăm stânjenitoare. Această „reducere la derizoriu” a fost aplicată până și virtuții Sale supreme și definitorii, dragostea Sa.

În timpul misiunii Sale din viața muritoare, Isus a propovăduit că existau două mari porunci. Ele au fost propovăduite în această conferință și vor fi veșnic propovăduite: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău [și] să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Dacă vrem să-L urmăm pe Salvator cu credință în aceste două legi esențiale și inextricabil legate, trebuie să respectăm cu strictețe ceea ce a spus El de fapt. Și ce a spus El de fapt a fost: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”. În aceeași seară, El a spus să ne „[iubim] unii pe alții cum v-am iubit Eu”.

În aceste scripturi, expresiile care definesc adevărata dragoste ca a lui Hristos – numită uneori caritate – sunt esențiale.

What do they define? How did Jesus love?

First, He loved with “all [of His] heart, might, mind and strength,” giving Him the ability to heal the deepest pain and declare the hardest reality. In short, He is one who could administer grace and insist on truth at the same time. As Lehi said in his blessing to his son Jacob, “Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.” His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus’s divine charity was His obedience to every word that proceeded from God’s mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: “Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning.”

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally abandoned by His Father. Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was “a man of sorrows,” the scriptures say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in all times, Jesus’s love faileth not, and neither does His Father’s. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you,

Ce definesc ele? Cum a iubit Isus?

În primul rând, El a iubit „cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria [Sa]”, ceea ce I-a dat puterea să vindece cele mai profunde dureri și să rostească cele mai dure adevăruri. Pe scurt, El este cel care a putut să dea har și să insiste asupra adevărului în același timp. Așa cum a spus Lehi în binecuvântarea dată fiului său, Iacov: „Mântuirea vine în și prin Mesia cel Sfânt; căci El este plin de har și adevăr”. Dragostea Sa face posibil să primim o îmbrățișare încurajatoare când este necesară și să bem o cupă amară când trebuie s-o bem. Ca urmare, noi încercăm să iubim – cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria – pentru că acesta este modul în care ne iubește El.

A doua caracteristică a carității divine a lui Isus a fost supunerea Sa față de orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, aliniind întotdeauna voia și comportamentul Său la cele ale Tatălui Său Ceresc.

Când a sosit în emisfera vestică, după învierea Sa, Hristos a spus nefiților: „Iată, Eu sunt Isus Hristos... Eu am băut din cupa aceea amară pe care Tatăl Mi-a dat-o... prin care Eu am împlinit voința Tatălui... de la început.

Din miriadele de moduri în care s-ar fi putut prezenta, Isus a făcut această declarându-și supunerea față de voia Tatălui – cu toate că, nu cu mult timp înainte, în ceasul în care a avut cea mai mare nevoie, acest Singur Fiu Născut al lui Dumnezeu S-a simțit total părăsit de Tatăl Său. Caritatea lui Hristos –evidentă în loialitatea totală față de voia divină– a fost neclintită și continuă să fie neclintită, nu numai în zilele ușoare și fără greutate, ci, în special, în cele mai întunecate și grele.

Isus a fost „om al durerii”, spune scriptura. A avut parte de tristețe, epuizare, dezamăgire și singurătate cruntă. În aceste momente și întotdeauna, dragostea lui Isus nu a încetat și nici cea a Tatălui Său. Cu o astfel de dragoste matură – cea care acționează, dă putere și împărtășește – nici dragostea noastră nu va da greș.

Așadar, dacă, uneori, cu cât încercați mai mult, cu atât pare a fi mai greu; dacă, chiar în timp ce încercați să vă depășiți limitele și neajunsurile, dați de cineva sau ceva care vă pune, cu hotărâre, la încercare credința; dacă, în timp ce acționați cu dedicare, sunt, totuși, momente

remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

So, through abundance as well as poverty, through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I am he,” we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the fundamental “principles and ordinances” that ultimately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will

în care simțiți, că vă copleșește teama, aduceți-vă aminte că la fel a fost pentru mulți oameni credincioși și minunați din toate timpurile. De asemenea, aduceți-vă aminte că există o forță în univers hotărâtă să se opună fiecărui lucru bun pe care încercați să-l faceți.

Ca urmare, în timpuri de bogăție, precum și în cele de sărăcie, când suntem lăudați în particular și criticați în public, prin elementele de natură divină ale restaurării, dar și prin slăbiciunile umane care fac, inevitabil, parte din aceasta, noi continuăm să rămânem în adevărata Biserică a lui Hristos. De ce? Pentru că, precum Mântuitorul nostru, noi ne-am înscris pentru a face tot cursul – nu să ne oprim după primul scurt test de început, ci să continuăm până la examenul final. Partea bună a acestui curs este că Învățătorul Suprem ne-a dat tuturor răspunsuri cu cărțile deschise la testele înainte de a începe cursul. Mai mult, noi avem o oaste de profesori care ne reamintesc acele răspunsuri la verificările periodice de-a lungul drumului. Dar, desigur, nimic nu va merge bine dacă noi continuăm să lipsim de la ore.

„Pe cine căutați?” Din toată inima noastră noi răspundem: „Isus din Nazaret”. Când El spune: „Eu sunt”, noi ne plecăm genunchii înaintea Sa și limba noastră mărturisește că El este Hristosul cel Viu, că doar El a ispășit pentru păcatele noastre, că El ne-a purtat pe brațe chiar și atunci când am crezut că ne-a părăsit. Când vom sta înaintea Sa și vom vedea rănilor din mâinile Sale și picioarele Sale, vom începe să înțelegem ce a însemnat pentru El să ne poarte păcatele și să cunoască durerea, să se supună total voii Tatălui Său – totul din dragoste pură pentru noi. Să vorbim semenilor despre credință, pocăință, botez, darul Duhului Sfânt și primirea binecuvântărilor noastre în casa Domnului – acestea sunt „principiile și rânduielile” fundamentale, care dezvăluie, în cele din urmă, dragostea noastră pentru Dumnezeu și semenii și care caracterizează, cu bucurie, adevărata Biserică a lui Hristos.

Frați și surori, depun mărturie că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este mijlocul dat de Dumnezeu pentru exaltarea noastră. Evanghelia propovăduită de Biserică este adevărată și preoția care îi susține legitimitatea nu are surse pământene. Depun mărturie că Russell M. Nelson este profet al Dumnezeului nostru, așa cum au fost predecesorii săi și cum vor fi succesorii Săi. Și, într-o zi, îndrumarea profetică va conduce o generație să-L vadă pe

exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

Mesagerul Salvării coborând ca „fulgerul de la răsărit” și noi vom exclama: „Isus din Nazaret”. Cu brațele veșnic întinse și dragoste neprefăcută, El va răspunde: „Eu sunt”. Promit aceasta cu putere și autoritate apostolică, în numele Său sfânt, chiar Isus Hristos, amin.